

[Kjeld Olesen.]

nomi. Regeringen taler om økonomisk stramning. Det er meget tvivlsomt, om der er behov for en stramning, hvis vi skal undgå ledighed. Det må vi bare vide noget mere om, og derfor vil det ikke være muligt at gå ind i realiteterne i regeringens oplæg, før vi har set denne lovede redegørelse.

Og endnu vigtigere: vi ved kun, at regeringen har bebudet besparelser på 3 mia kr., men vi aner intet om hvordan — bortset fra nogle vage antydninger. Vi kan forstå, at denne besparelsesplan vil foreligge i forbindelse med finanslovdebatten. Disse besparelser vil komme til at spille en ganske afgørende rolle, når man skal vurdere den sociale balance i de forslag, regeringen kommer med.

Nu må vi så nøjes med regeringens erklæring, der søger at trække hovedlinjerne op for den økonomiske politik. Det drejer sig om det bebudede prisstop.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger til forslagene til prisstop. Et prisstop er jo først og fremmest en psykologisk foranstaltning, der ikke kan stå alene. Jeg kan forstå, at forslaget fra regeringen går ud på, at det skal gælde 8 uger, og at man ikke medtager en række fødevarer. Det sidste vil jo nok være lidt svært at forstå for dem, der i går hørte statsministeren tale i tv om den arme hummor i supermarkedet, men nu vel: det aldeles afgørende bliver, hvad man vil følge dette prisstop op med.

Jeg vil gerne stille økonomi- og handelsministeren et spørgsmål i forbindelse med forslaget. Jeg vil bede økonomi- og handelsministeren helst bekræfte, at forslaget om prisstop ikke griber ind i de gældende overenskomster, når det drejer sig om minimal-lønsumrådet.

Mere interessant bliver det jo, når vi kommer frem til det store nummer i forestillingen — undskyld, at jeg allerede nu siger det lige ud: det store illusionsnummer med de 3 dyrtidsportioner, som regeringen vil forvandle til 1.000 kr. kontant og skattefrit. Nu har det oprindelige forslag fra venstre

undergået et par ændringer undervejs, og jeg må erkende, at det ikke tidligere har lydt så besnærende som nu.

I sin erklæring siger statsministeren, at de 1.000 kr. for lønmodtagere i LO-området og for offentligt ansatte med tilsvarende lønninger vil give fuld dækning for den reelle købekraft af 3 dyrtidsportioner, når kilde-skatten er fratrukket og hensyn taget til, at udbetaling af portionerne vil medføre pristigninger, som undgås ved den foreslåede ordning.

Det værste ved det hele er, at regeringen ganske simpelt må vide, at dette er urigtigt. Hvordan kan den påstå noget sådant og samtidig tro, at den kan skabe den tillid mellem partierne, der er afgørende for, at vi herinde kan nå frem til resultater? Lad det så atter en gang være slået fast: den dyrtidsportion, en lønmodtager får udbetalt, har intet at gøre med, hvad de fremtidige priser måtte blive. Den er en erstatning for pristigninger, der for længst har fundet sted. Der er endda kun tale om delvis dækning af disse prisstigninger, og den falder altså op til et halvt år efter, at prisstigningerne har fundet sted.

Men det bliver værre endnu. 3 dyrtidsportioner på årsbasis vil jo med tillæg blive ca. 2.700 kr. Med en trækprocent på 45 vil lønmodtageren have ca. 1.455 kr. disponibel, han mister altså 455 kr. ved regeringens forslag, og det må således ganske simpelt være en svipser, når det påstås, at de lavestlønnede får mere end dækning med de 1.000 kr. Med en trækprocent på 55 mangler man 215 kr. i fuld dækning, og først når man kommer op til en trækprocent på omkring de 60, er der dækning.

Der er tale om en sådan social slagside, at det hele er ved at kæntrue. Endnu et par grader får denne slagside, når man betænker, at de lavestlønnede i forvejen er dem, der er bagest i den almindelige lønglidning.

Og hvad har regeringen så tænkt sig at gøre, når året er gået? Hvis der skulle være bare en smule logik i tingene, måtte regeringen udbetale disse 1.000 kr. hvert år i de